

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 242/2019-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Strategia, s. r. o., Vajanského nábrežie 58/21, Bratislava, IČO 46 471 880, zastúpenej advokátkou JUDr. Adrianou Ručkayovou, Inovecká 8, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 105/2017 a jeho uznesením z 1. augusta 2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 129/2018 a jeho uznesením z 31. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Strategia, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Strategia, s. r. o.,

Vajanského nábrežie 58/21, Bratislava, IČO 46 471 880 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca 1“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 105/2017 a jeho uznesením z 1. augusta 2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 129/2018 a jeho uznesením z 31. augusta 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 Cb 105/2017 sa sťažovateľka ako jedna zo žalobcov domáha určenia neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 11. februára 2016. Sťažovateľka sa zároveň návrhom z 23. júna 2017 domáhala vydania neodkladného opatrenia, ktorým by okresný súd uložil protistrane povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 11. februára 2016 až do vydania právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Okresný súd uznesením sp. zn. 12 Cb 105/2017 z 1. augusta 2017 návrh na vydanie neodkladného opatrenia zamietol. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Cob 129/2018 z 31. augusta 2018 tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd postupoval pri posudzovaní návrhu na vydanie neodkladného opatrenia *„formalisticky, v rozpore s princípom materiálnej pravdy a tiež bez toho, aby posudzoval návrh podľa jeho obsahu“*, nevysporiadal sa s námietkou sťažovateľky, že nie je v postavení dlžníčky z jednej zo zmlúv o pôžičke (zmluva o pôžičke z 13. januára 2012), na zabezpečenie ktorej (okrem iných) bolo zriadené práve záložné právo k nehnuteľnostiam zmluvou z 11. februára 2016. Sťažovateľka uvádza, že uvedeným postupom okresného súdu a jeho následným uznesením z 1. augusta 2017 jej bolo odňaté právo domáhať sa súdnej ochrany.

4. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru (bod 1) krajským súdom sťažovateľka ústavnú sťažnosť špecificky neodôvodnila, zopakovala len argumentáciu, ktorú predostrela vo vzťahu k postupu a rozhodovaniu okresného súdu.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa spoločnosti Strategia, s. r. o. na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Európskeho dohovoru o ľudských právach, bolo postupom Okresného súdu Bratislava IV. v konaní pod sp. zn. 12 Cb/105/2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 1 Cob/129/2018, porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 08. 2018 vydané v konaní pod sp. zn. 1 Cob/129/2018 sa zrušuje.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 01. 08. 2017 vydané v konaní pod sp. zn. 12 Cb/105/2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

4. Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave sú spoločne a nerozdielne povinný nahradiť sťažovateľovi, spoločnosti Strategia, s. r. o., trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 Eur.

5. Sťažovateľovi spoločnosti Strategia, s. r. o. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 Eur ktoré sú Okresný súd Bratislava IV. a Krajský súd v Bratislave povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

6. Vec sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 105/2017 a jeho uznesením z 1. augusta 2017

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu okresného súdu z 1. augusta 2017 sťažovateľka mohla podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 31. augusta 2018. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 1. augusta 2017 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 129/2018 a jeho uznesením z 31. augusta 2018

20. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

22. Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 226/03, I. ÚS 50/04).

23. Ústavnému súde neprislúcha ingerovať do výkladu zákonov a podzákonných noriem uskutočneného všeobecnými súdmi, avšak to platí za predpokladu, že tento výklad

nie jej arbitrárny a odôvodnenie súdneho rozhodnutia dáva odpoveď na všetky relevantné námietky predložené účastníkmi konania (IV. ÚS 296/09, m. m. II. ÚS 122/05).

24. Uvedené princípy platia aj v prípade interpretácie právnej úpravy vzťahujúcej sa na proces nariadenia neodkladného opatrenia. Ústavný súd v tejto súvislosti prízvukuje, že podobne ako v prípade inštitútu predbežného opatrenia aj posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa preto nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o nariadení neodkladného opatrenia, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (podobne IV. ÚS 82/09). Posudzovanie problematiky neodkladných opatrení ústavným súdom môže prísť do úvahy zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o jeho nariadení alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (podobne IV. ÚS 178/2010).

25. Sťažovateľkou napadnutým uznesením krajského súdu bolo potvrdené uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd uložil protistrane povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v zmluve z 11. februára 2016 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 105/2017, ktorého predmetom je určenie neplatnosti uvedenej zmluvy. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, pretože ho považoval vo výroku za vecne správne.

26. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

«Odvolací súd na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobcami v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V zmysle

platnej právnej úpravy (§ 324 a nasl. CSP) môže súd nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, a to, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom žalobca musí opisanim rozhodujúcich skutočností presvedčiť o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu. Žalobca je povinný okrem opísania rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísať tiež skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Súd prvej inštancie vyhodnotil návrh žalobcov 1/ a 2/ na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný, nakoľko neboli splnené základné zákonné predpoklady pre jeho nariadenie, a to správne.

Podľa názoru odvolacieho súdu... žalobcovia 1/ a 2/ v posudzovanom prípade dostatočným spôsobom neosvedčili potrebu bezodkladne upraviť pomery ani obavu ohrozenia výkonu exekúcie. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a listinných dôkazov založených v súdnom spise teda nemožno vyvodit' riadne osvedčenie naliehavosti procesnej prevencie, ako správne dôvodil aj prvoinštančný súd.

Odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ dostatočným spôsobom neosvedčili dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Žalobcovia sa žalobou vo veci samej domáhajú, aby súd „určil, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 11. 2. 2016 uzavretá medzi žalobcom 1/ a žalovaným 1/ je neplatná“. S odkazom na § 137 písm. d) CSP nemožno v danej veci konštatovať, že žalobcovia osvedčili samotný hmotnoprávny nárok, a teda aj súvis navrhovaného neodkladného opatrenia s hmotnoprávnym nárokom.»

27. Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľky o arbitrárnom a formalistickom postupe odvolacieho súdu, ktorý vyslovil názor, že zo strany sťažovateľky neboli osvedčené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali naliehavosť a potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán formou požadovaného neodkladného opatrenia. Ustanovenie § 325 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov vymedzuje všeobecné predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia. Všeobecný súd preskúmal okolnosti vzájomného právneho vzťahu strán, pričom vyslovil názor, že sťažovateľka dostatočným spôsobom neosvedčila dôvodnosť a trvanie

nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a taktiež zisťoval skutočnosti, ktoré by potvrdzovali, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery, lebo vzbudzovali obavu, že exekúcia bude ohrozená. Tieto skutočnosti musí osvedčiť navrhovateľ neodkladného opatrenia, na ktorom spočíva dôkazné bremeno. Zároveň musí preukázať aj naliehavosť a nevyhnutnosť nariadenia neodkladného opatrenia. Záver všeobecných súdov, že sťažovateľka neosvedčila základné skutočnosti umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ani nebezpečenstvo hrozacej ujmy, po posúdení všetkých skutočností a okolností prípadu nie je možné posúdiť ako ústavný exces, ktorý porušuje princípy spravodlivého procesu. V tejto súvislosti ústavný súd nepovažuje za relevantnú ani sťažovateľkou namietanú skutočnosť, že všeobecné súdy sa osobitne nezaoberali odlišnosťou v osobe dlžníka zmluvy o pôžičke a osoby záložcu.

28. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

29. S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa odvolací súd spravoval pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv sťažovateľky.

30. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia a aplikácia príslušných

ustanovení Civilného sporového poriadku všeobecnými súdmi takéto nedostatky nevykazuje, a preto odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru

31. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru, ktorým sa zaručuje právo na účinný prostriedok nápravy, ústavný súd zdôrazňuje, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa citované ustanovenie vzťahuje výlučne na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok ESLP z 27. 4. 1988, bod 52).

32. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05).

33. Vzhľadom na dôvody zakladajúce odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 dohovoru a skutkovým stavom popísaným v ústavnej sťažnosti, ktorý by mohol reálne zakladať dôvod na vyslovenie porušenia tohto práva po jej prijatí na ďalšie konanie, preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2019